

УДК 351.751:004.738.5

[https://doi.org/10.52058/2708-7530-2025-5\(59\)-318-328](https://doi.org/10.52058/2708-7530-2025-5(59)-318-328)

Крушельницька Таїсія докторка наук з державного управління, професорка, професорка кафедри менеджменту, публічного управління та адміністрування, Дніпровський державний аграрно-економічний університет, м. Дніпро, тел.: (097) 380-86-85, <https://orcid.org/0000-0001-5581-1941>.

Пригожин Андрій здобувач третього (освітньо-наукового) рівня вищої освіти спеціальності 281 «Публічне управління та адміністрування», Дніпровський державний аграрно-економічний університет, м. Дніпро, тел. (096) 286-48-92, <https://orcid.org/0009-0000-2408-522X>.

ПУБЛІЧНЕ УПРАВЛІННЯ ІНФОРМАЦІЙНОЮ ПРОЗОРИСТІЮ: ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ В УКРАЇНІ

Анотація. У статті досліджено теоретичні засади забезпечення інформаційної прозорості у публічному управлінні, визначено основні проблеми та перспективи. Метою статі є аналіз сучасного стану інформаційної прозорості в системі публічного управління України, виявлення основних проблем, які перешкоджають її ефективному забезпеченню, окреслення перспективних напрямів вдосконалення механізмів відкритості й підзвітності органів влади.

Зазначено, що завдяки розвитку технологій та політичної культури по всьому світу держави у своїй політиці беруть напроми на «культуру відкритості». Публічна відкритість має розглядатися не лише як формальна вимога демократичного врядування, а як необхідна умова для забезпечення стабільності, безпеки та сталого розвитку України в умовах цифрової трансформації та глобальних викликів.

Констатовано, що незважаючи на значні успіхи, на практиці залишаються проблеми, які пов'язані з: формальним підходом до відкритості з боку окремих органів влади; обмеженим рівнем доступності інформації на місцевому рівні; відсутністю культури відкритості серед деяких посадовців; перешкодами у доступі до архівів, інформації про ухвалення рішень або використання бюджетних коштів. З метою формування інформаційного суспільства, поширення якого має відбуватися як всередині суспільства, так і на рівні регіонів, необхідно не просто створення технічних потужностей ІКТ, хоча це створює основу інформаційного суспільства та дає основний імпульс для нових інвестицій.

В статті запропоновано комплексну модель цифрової прозорості, яка інтегрує принципи транспарентності, підзвітності та участі громадськості в управлінських процесах. Обґрунтовано необхідність органічного включення інструментів інформаційної відкритості в архітектуру управління стійкістю регіональних економічних систем. Розкрито важливість створення ефективної системи комунікацій між владою, бізнесом і громадою з метою підвищення рівня довіри, залучення інвестицій та посилення антикорупційної спроможності місцевої влади. Запропоновані підходи можуть бути використані при подальшій розробці стратегій цифрової трансформації публічного сектору та оцінюванні ефективності впровадження електронного урядування в Україні.

Ключові слова: інформаційна прозорість, публічне управління, електронне урядування, відкриті дані, цифрова трансформація, демократичне врядування.

Krushelnyska Taisiya Doctor of Science in Public Administration, Professor, Professor of the Department of Management and Public Administration, Dnipro State Agrarian and Economic University, Dnipro, tel. (097) 380-86-85, <https://orcid.org/0000-0001-5581-1941>.

Prigozhin Andriy a postgraduate student, specialty 281 "Public Management and Administration" of the Dnipro State Agrarian and Economic University, Dnipro, tel. (096) 286-48-92, <https://orcid.org/0009-0000-2408-522X>.

PUBLIC ADMINISTRATION OF INFORMATION TRANSPARENCY: CHALLENGES AND PROSPECTS IN UKRAINE

Abstract. The article examines the theoretical principles of ensuring information transparency in public administration, identifies the main problems and prospects. The purpose of the article is to analyze the current state of information transparency in the public administration system of Ukraine, identify the main problems that hinder its effective provision, and outline promising areas for improving the mechanisms of openness and accountability of government bodies.

It is noted that due to the development of technology and political culture around the world, states are moving towards a "culture of openness" in their policies. Public openness should be considered not only as a formal requirement of democratic governance, but as a necessary condition for ensuring stability, security, and sustainable development of Ukraine in the context of digital transformation and global challenges.

It is noted that despite significant successes, in practice there remain problems associated with: a formal approach to openness by individual government bodies;

limited level of information availability at the local level; lack of a culture of openness among some officials; obstacles to access to archives, information on decision-making or the use of budget funds. In order to form an information society, the spread of which should occur both within society and at the regional level, it is necessary to create more than just ICT technical capacities, although this creates the basis of the information society and provides the main impetus for new investments.

The article proposes a comprehensive model of digital transparency that integrates the principles of transparency, accountability and public participation in management processes. The need for organic inclusion of information openness tools in the architecture of managing the sustainability of regional economic systems is substantiated. The importance of creating an effective communication system between authorities, business and the community is revealed in order to increase the level of trust, attract investments and strengthen the anti-corruption capacity of local authorities. The proposed approaches can be used in developing strategies for the digital transformation of the public sector and assessing the effectiveness of the implementation of e-government in Ukraine.

Keywords: information transparency, public administration, e-government, open data, digital transformation, democratic governance.

Постановка проблеми. У сучасних умовах демократичного розвитку та цифровізації суспільства інформаційна прозорість стає ключовим чинником ефективного функціонування системи публічного управління. Прозорість у діяльності органів влади забезпечує довіру громадян, сприяє підзвітності посадових осіб, знижує ризики корупції та створює основу для громадської участі у процесах прийняття управлінських рішень. Особливої актуальності ця проблема набуває в Україні в умовах постійних реформ, викликів воєнного часу та необхідності посилення євроінтеграційного вектора.

Незважаючи на нормативні зрушення (наприклад, прийняття Закону України «Про доступ до публічної інформації», запровадження відкритих державних реєстрів, розвиток електронного урядування), в реальному управлінському процесі спостерігаються суттєві виклики. Зокрема, це низький рівень цифрової грамотності частини посадовців, непослідовність у практичному впровадженні політики відкритості, обмежений доступ до інформації на місцевому рівні, а також наявність випадків маніпулятивного використання інформації.

Таким чином, дослідження проблем та перспектив забезпечення інформаційної прозорості в системі публічного управління в Україні є вкрай актуальним як з наукової, так і з прикладної точки зору, оскільки дозволяє виявити шляхи підвищення ефективності управління, забезпечення довіри до влади та інтеграції України до європейського правового і адміністративного простору.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблема публічного управління інформаційною прозорістю є предметом дослідження багатьох вітчизняних і зарубіжних учених. Ці дослідження є багатовекторними. Зокрема серед основних напрямів дослідження є правове забезпечення доступу до інформації, електронне урядування, цифрова демократія, громадянська участь, інформаційна безпека. Так теоретичні та практичні аспекти інформаційної прозорості розкриті в дослідженнях Асанової А., Барікової А., Камінського А.Б., Квітки С.А., Кусп'як І.С., Нагорянк М.М. Олійник О.О. та ін.

Мета статті. Метою статті є аналіз сучасного стану інформаційної прозорості в системі публічного управління України, виявлення основних проблем, які перешкоджають її ефективному забезпеченню, окреслення перспективних напрямів вдосконалення механізмів відкритості й підзвітності органів влади.

Виклад основного матеріалу. На етапі розвитку суспільства значним елементом на міжнародному, національному та регіональному соціально-політичному рівні є вимога забезпечення вільного доступу до інформації, що носить офіційний характер, а також до документів уряду. Сутність формування інститутів, до яких відносять органи державної влади, полягає у реалізації принципу «публічної відкритості». Інформація, якою користуються органи державного управління належить громадськості. Широкі кола мають право на її використання та повинні мати до неї доступ [4]. Завдяки розвитку технологій та політичної культури держави у своїй політиці беруть напрями на формування «культури відкритості».

В Україні законодавче забезпечення права на доступ до інформації розвивається відповідно до демократичних стандартів і європейських підходів. Основоположним документом у цій сфері є **Закон України «Про доступ до публічної інформації»**, який набув чинності у 2011 році. Він визначив правові засади доступу громадян до інформації, яка знаходиться у володінні органів державної влади та органів місцевого самоврядування, а також зобов'язав цих суб'єктів забезпечити прозорість своєї діяльності [7].

Закон чітко регламентує поняття відкритої, обмеженої та службової інформації, встановлює процедури запиту та надання інформації, строки її оприлюднення, а також відповідальність посадових осіб за відмову або неналежне надання інформації. Він забезпечує громадянам право знати, як приймаються рішення, як використовуються публічні кошти та яким чином функціонує влада.

В Україні активно впроваджуються механізми електронного урядування та відкриті державні реєстри (наприклад, портал *data.gov.ua*, система *ProZorro*, платформа *Є-дана*), що підсилюють прозорість бюджетного процесу, державних закупівель та управлінських рішень. Ми погоджуємося з

думкою Куспляк І.С., що : «провідну роль в темпах розвитку глобальної інформатизації займає розповсюдження Інтернету. Можливості Інтернету, як нового способу комунікації, значною мірою продукують глобальні зміни, що створюють новітній інформаційний простір суспільно-політичної сфери» [4]. Завдяки забезпеченню рівного доступу громадян до мережі Інтернет, державні органи влади оприлюднюють значні обсяги інформації, що сприяють зрозумілості та доступності діяльності органів влади, контролю за бюджетними видатками із боку громадян. Надання свідомо недостовірної інформації чи неправомірної відмова державного службовця у наданні потрібної інформації громадянину є адміністративним правопорушенням.

Не дивлячись на всі спроби влади підвищити рівень доступу до офіційної інформації і ступінь довіри до електронного уряду, до світових стандартів ще далеко. Цей висновок можна зробити на основі дослідження, поданого Департаментом економічного та соціального розвитку ООН (The United Nations Department of Economic and Social Affairs) [9]. На думку фахівців цього департаменту ООН, електронний уряд є інструментом підвищення ефективності управління, трансформації державних процесів управління за рахунок підвищення ступеня залучення до нього широкого кола громадськості всіх рівнях: мікро-, мезо-, макро.

Незважаючи на значні успіхи, на практиці залишаються проблеми, пов'язані з:

- формальним підходом до відкритості з боку окремих органів влади;
- обмеженим рівнем доступності інформації на місцевому рівні;
- відсутністю сформованої культури відкритості серед деяких посадовців;
- перешкодами у доступі до архівів, інформації про ухвалення рішень або використання бюджетних коштів.

Загалом, Україна має прогресивну законодавчу базу у сфері свободи інформації, однак потребує вдосконалення механізмів її реалізації, зокрема посилення контролю, цифрової грамотності, розвитку аналітичних платформ і стимулювання громадської участі.

Щорічно ООН оприлюднює звіт (UN Global E-Government Readiness Report), в якому на основі індексів – індексу розвитку електронного уряду (E-government development Index) та індексу електронної участі (E-participation Index) оцінюється рівень готовності країн до використання електронного уряду та формування інформаційної прозорості. У дослідженні беруть участь понад 180 країн, у тому числі і Україна [9]. Одним із показників, який характеризує рівень цифрової відкритості є Індекс прозорості. Цей індекс розраховується на основі основних показників:

1. С (Corruption) – наявність корупції у державних органах;

2. L (Legal) - закони, що регулюють права власності;
3. E (Economic) – економічна політика (фіскальна, монетарна, податкова);
4. A (Accounting) – стандарти фінансування;
5. R (Regulatory) – регулювання комерційної діяльності.

Слід зазначити, що збройні конфлікти, як свідчить досвід України, посилюють негативні прояви у регулюванні бізнесу, що призводить до зниження позицій країни у рейтингу прозорості (індекс CLEAR). Чим вище значення коефіцієнта, тим вища непрозорість країни. Збільшення непрозорості у кожній із зазначених сфер підвищує вартість ведення комерційної діяльності та знижує ефективність роботи фондів. Крім того, для глибшого аналізу непрозорості країн до дослідження були введені додаткові критерії – премії за ризик та податковий еквівалент. Премії за ризик дозволяють оцінити вартість іноземних кредитів, тоді як податковий еквівалент відображає розмір прихованого оподаткування.

Таким чином, в даний час доступ до офіційної інформації стає особливо актуальним та затребуваним інститутом. Цьому сприяють швидкий розвиток інформаційних технологій, зростання добробуту та рівня освіченості населення. Як підтвердження важливості цього питання, у 2009 році було відкрито для підписання Конвенцію Ради Європи «Про доступ до офіційних документів» [6].

Окрім того з демократичного погляду “прозорість” держави для суспільства визнана безумовним благом. Але водночас серйозною проблемою є поява нових загроз державній безпеці, які виникають саме внаслідок відкритості, транспарентності державної влади та управління. Йдеться, насамперед, про так звані кіберзагрози: “зломи” інформаційних систем, вірусні атаки, DoS-атаки тощо, а також про раніше немислимі технічні можливості шпигунства (прослуховування, читання листування, стеження).

Поява кіберзагроз для інформаційних систем органів державної влади (а також державних відомств, військових структур, транспортних систем, фінансових та інших економічних установ тощо) ставлять, у свою чергу, питання про формування нового рівня державної безпеки. Порушення роботи вищезгаданих структур (як закритих, так і відкритих – публічних) здатне призвести до технічного, економічного, політичного колапсу всередині держави, а також до витоку секретних даних до геополітичних супротивників.

Проте електронний уряд пронизує багато сфер, які швидко розвиваються та схильні до впливу процесів глобалізації. У зв'язку з цим обмін досвідом і існуючими методиками може стати корисним інструментом для сприяння місцевим та регіональним органам у вирішенні завдань та реалізації очікувань та бажань громадян у цифрову епоху. Це не означає нав'язування певної

моделі. Це лише сприяє концентрації накопичених знань та їх використання у досягненні поставленої мети.

Протягом тривалого часу електронний уряд у розвинених країнах розглядається як одна з найважливіших можливостей для максимального використання переваг інформаційного суспільства. Уряди та адміністрації на всіх рівнях отримують можливість пропонувати громадянам та установам вищу якість послуг, підвищити швидкість та зручність доступу до них. Комісія ЄС визначає електронний уряд як «застосування інформаційних та телекомунікаційних технологій у роботі органів управління у поєднанні з організаційними змінами та новими методами підвищення ефективності державної служби та демократичних процесів, а також формування та полегшення реалізації державної політики» [4].

Окрім того на місцевому рівні цифровий уряд може суттєво вплинути на повсякденне життя людей, забезпечуючи доступні, ефективні та прозорі послуги. Часто місцеві органи влади є першою точкою контакту між громадянами та державними службами. Використовуючи цифрові інструменти, місцева влада може покращити надання послуг, підвищити залученість громадян та сприяти інклюзивному розвитку, що безпосередньо сприяє досягненню Цілей сталого розвитку.

З метою формування інформаційного суспільства, поширення якого має відбуватися як всередині суспільства, так і на рівні регіонів та громад, необхідно не просто створення технічних потужностей ІКТ, хоча це створює основу інформаційного суспільства та дає основний імпульс для нових інвестицій. Інші фактори не менш важливі: привернення уваги громадян до інформаційного суспільства, підвищення рівня професійної кваліфікації та освіти, роль громадського сектора у розвитку інформаційного суспільства та організаційні ресурси підприємств. Тому враховуючи все вищезгадане, запропоновано комплексну методику формування, верифікації та забезпечення інформаційної прозорості в публічному управлінні. В основу даної методології покладено наступні фундаментальні положення теоретико-прикладного характеру, які враховують специфіку українського контексту, серед яких:

1. Забезпечення інформаційної прозорості в публічному управлінні має бути органічно інтегровано в архітектуру управління стійкістю та адаптивністю національної та регіональної економіки України, а також у процес становлення дієвої системи генерації та комерціалізації знань з метою стимулювання припливу ресурсів та зміцнення взаємної довіри між стейкхолдерами. Це особливо важливо для підвищення ефективності реформ, залучення інвестицій та боротьби з корупцією.

2. **Транспарентність публічного адміністрування в Україні** має розглядатися як імператив збалансованого розвитку складних економічних утворень; наявність певної варіативності у стратегічних орієнтирах окремих господарюючих одиниць може бути компенсована через налагоджену систему надання об'єктивної інформації про ключові аспекти їхньої діяльності та управління. Вважаємо, що це сприятиме підвищенню підзвітності влади та залученню громадян до прийняття рішень.

3. **Оцінка рівня інформаційної відкритості в Україні** вимагає використання верифікаційних інструментів для її квантифікації. Визначення латентних характеристик рівня зрілості економічних систем через систему верифікованих індикаторів є можливим за умови залучення кваліфікованих експертів та застосування багатокритеріальних методів оцінювання. Оцінка інформаційної прозорості зводиться до аналізу рівня транспарентності публічного управління, що є базисом для формування партнерських відносин у тріаді «влада – бізнес – громада». Це дозволить виявити проблемні зони та розробити ефективні стратегії підвищення прозорості.

Узагальнення цих положень відображено в **моделі цифрової прозорості в системі публічного управління**, яка представлена на рисунку 1. У цій моделі враховано як інституційні засади інформаційної прозорості, так і цифрові інструменти реалізації політики прозорості, що дозволяє сформувати системний підхід до управління цим явищем.

Узагальнення викладених положень дозволяє стверджувати, що формування дієвих механізмів забезпечення інформаційної прозорості в системі публічного управління має спиратися на комплексний науково обґрунтований підхід, який враховує як інституційну специфіку України, так і сучасні глобальні виклики. Розроблена методика формує основу для практичних дій, спрямованих на посилення прозорості та підзвітності органів влади, з урахуванням індикаторів зрілості субрегіональних економічних систем, рівня цифрової трансформації та потреб зацікавлених сторін.

Рис. 1. Модель цифрової прозорості в системі публічного управління (авторська розробка)

В умовах гібридного цифрового ландшафту, який постійно розвивається, цифрові послуги стали необхідністю для урядів, які допомагають задовольняти різноманітні потреби спільнот та досягати оптимальних результатів для стійкого розвитку. Швидкий прогрес та глобальне поширення цифрових технологій впливає на екосистему державного сектора, сприяючи цифровій трансформації у всіх галузях та на всіх рівнях. Для створення інклюзивного досвіду для всіх сегментів населення, інколи з обмеженими державними ресурсами, урядам необхідно прийняти системний, стратегічний, інтегрований та всебічний підхід до цифрового розвитку, що характеризується узгодженістю політики, підтримується та зміцнюється через ефективне партнерство та керується дієвими принципами та бізнес-драйверами.

У цьому контексті доцільно окреслити конкретні напрями вдосконалення механізмів забезпечення інформаційної відкритості та прозорості публічного управління, які відповідають як внутрішнім потребам держави, так і європейським стандартам належного врядування:

1. **посилення контролю за дотриманням інформаційної відкритості**, зокрема шляхом розширення повноважень інституцій, відповідальних за моніторинг виконання законодавства про доступ до публічної інформації;

2. **розвиток цифрових інструментів взаємодії з громадянами:** інтерактивних платформ, відкритих даних у форматі, зручному для аналізу, електронних звітів та сервісів зворотного зв'язку;

3. **підвищення рівня цифрової грамотності працівників органів публічної влади,** у тому числі через системне навчання, що включає компоненти етики, публічної комунікації та інформаційної безпеки;

4. **зміцнення кіберзахисту інформаційних систем** державних органів, з урахуванням зростаючих загроз національній безпеці у цифровому просторі;

5. **інтеграція найкращих європейських практик відкритого врядування,** участь у міжнародних проєктах і партнерствах задля обміну досвідом та підвищення ефективності реалізації принципів прозорості.

Таким чином, публічна відкритість має розглядатися не лише як формальна вимога демократичного врядування, а як необхідна умова для забезпечення стабільності, безпеки та сталого розвитку України в умовах цифрової трансформації та глобальних викликів.

Висновки. Отже, забезпечення інформаційної прозорості в системі публічного управління України є важливою передумовою демократичного розвитку держави, підвищення рівня довіри громадян до органів влади та ефективного контролю за використанням публічних ресурсів. Незважаючи на вже досягнутий прогрес, на практиці все ще існують суттєві бар'єри у реалізації принципів відкритості.

Основними проблемами залишаються формальний підхід до виконання вимог прозорості, обмежений доступ до інформації на місцевому рівні, недостатня цифрова культура серед окремих представників органів влади та загрози кібербезпеці. Такі виклики потребують комплексного та стратегічного підходу.

Подальший рух до ефективного та прозорого публічного управління вимагає не лише вдосконалення нормативно-правової бази, а й також активного впровадження інноваційних цифрових рішень, підвищення цифрової грамотності населення та представників органів влади, а також формування культури відкритості на всіх рівнях. Лише через скоординовані дії держави та суспільства Україна зможе досягти повної інформаційної прозорості, зміцнивши демократичні засади та підвищивши довіру до державних інститутів."

Література

1. Асанова А. А. Електронний уряд як дійовий механізм взаємодії і форма співпраці держави та громадян в інформаційному суспільстві. Державне управління. 2006. № 1. URL: <http://www.nbuv.gov.ua/e-journals/DUTP/2006-1/txts/TEKNOLOGIYA/06aaavis.pdf>.

2. Барікова А.А. Електронна держава: нова ефективність урядування: монографія. Київ: Юрінком Інтер, 2016. 224 с.

3. Квітка С.А. Електронне врядування як інноваційний механізм взаємодії влади, бізнесу та громадянського суспільства: зарубіжний досвід та передумови розвитку в Україні. Аспекти публічного управління. 2015. № 9. С. 26–34.

4. Куспляк І.С. Електронне урядування як інструмент формування прозорості та відкритої політичної влади. Дисертація на здобуття кандидата політичних наук 23.00.02 – політичні інститути та процеси. Одеса 2012, 204с. URL: <http://dspace.pdpu.edu.ua/bitstream/123456789/1483/1/Kusplyak%2C%20Ihor%20Serhiyovych.pdf>

5. Нагорняк М.М. Інформаційна безпека у системі публічного управління: виклики та перспективи. Дніпровський науковий часопис публічного управління, психології, права. 2024. № 1. DOI: <https://doi.org/10.51547/ppp.dp.ua/2024.1.10>

6. Оксентюк С. Електронний уряд як головна складова електронного урядування. Проблеми публічного управління та адміністрування на регіональному рівні. 2019. № 5. С. 62-63. URL: https://elartu.tntu.edu.ua/bitstream/lib/28299/2/MNPK_2019_Oksentyuk_S-Electronic_government_as_62-63.pdf

7. Про доступ до публічної інформації: Закон України від 13.01.2011 № 2939-VI. URL: zakon.rada.gov.ua/laws/show/2939-17

8. Сухан І.С., Сенько А.І. Електронне урядування в Україні: правові аспекти та перспективи розвитку. Науковий вісник Ужгородського національного університету. 2024. № 86. Т4. DOI: <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2024.86.1.4.13>

9. E-government Survey 2024. Accelerating Digital Transformation for Sustainable Development - With the addendum on Artificial Intelligence <https://www.un-ilibrary.org/content/books/9789211067286/read> DOI: <https://doi.org/10.18356/9789211067286>

References

1. Asanova, A. A. (2006). Electronic government as an effective mechanism of interaction and a form of cooperation between the state and citizens in the information society. *Derzhavne upravlinnia*, (1). [Online], available at: <http://www.nbu.gov.ua/e-journals/DUTP/2006-1/txts/TEKNOLOGIYA/06aaavis.pdf> (Accessed 11 May 2025)

2. Barikova, A. A. (2016). *Elektronna derzhava: nova efektyvnist uriaduvannia* [Electronic state: new efficiency of governance]. Kyiv: Yurinkom Inter.

3. Kvitka, S. A. (2015). Electronic governance as an innovative mechanism of interaction between government, business and civil society: foreign experience and prerequisites for development in Ukraine. *Aspekty publichnoho upravlinnia*, (9), 26–34.

4. Kusplyak, I. S. (2012). *Elektronne uriaduvannia yak instrument formuvannia prozoroï ta vidkrytoi politychnoi vlady* (Candidate's thesis, South Ukrainian National Pedagogical University). [Online], available at: <http://dspace.pdpu.edu.ua/bitstream/123456789/1483/1/Kusplyak%2C%20Ihor%20Serhiyovych.pdf> (Accessed 10 May 2025)

5. Nahorniak, M. M. (2024). Information security in the public administration system: challenges and prospects. *Dniprovs'kyi naukovyi chasopys publichnoho upravlinnia, psykholohii, prava*, (1). <https://doi.org/10.51547/ppp.dp.ua/2024.1.10> (Accessed 15 May 2025)

6. Oksentiuk, S. (2019). Electronic government as the main component of electronic governance. *Problemy publichnoho upravlinnia ta administruvannia na rehionalnomu rivni*, (5), 62–63. [Online], available at: https://elartu.tntu.edu.ua/bitstream/lib/28299/2/MNPK_2019_Oksentyuk_S-Electronic_government_as_62-63.pdf (Accessed 15 May 2025)

7. Verkhovna Rada of Ukraine. (2011). “On Access to Public Information” [Online], available at: zakon.rada.gov.ua/laws/show/2939-17 (Accessed 11 May 2025)

8. Sukhan, I. S., & Senko, A. I. (2024). Electronic Governance in Ukraine: Legal Aspects and Development Prospects. *Naukovyi visnyk Uzhhorodskoho natsionalnoho universytetu*, (86), Vol. 4. [Online], available at: <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2024.86.1.4.13> (Accessed 11 May 2025)

9. United Nations. (2024). *E-Government Survey 2024: Accelerating Digital Transformation for Sustainable Development – With the addendum on Artificial Intelligence*. [Online], available at: <https://doi.org/10.18356/9789211067286> (Accessed 09 May 2025)